

De Gelijkenis van de bijenkorf

door Margriet Gosker

gepubliceerd in: *Predikant & Samenleving* 70 (1993) 7, 9-10.

De zon bescheen de vriendelijke bijenkorf.
Het was er één en al bedrijvigheid.
Bijen vlogen in en uit en weer in.
Niemand wist wat ze er precies deden,
Maar alle bijen hadden zo hun eigen redenen om die korf binnen te vliegen
Of er weer uit.

En de bijenkorf had een geheim...

Op een dag gonsde het van opwinding in de bijenkorf. De oude leidsbij zou zich terugtrekken, dus er moest een nieuwe komen. Er werd een bij-eenkomst uitgeschreven van het ganse bijenvolk om over de kwaliteiten van de nieuwe leidsbij te spreken. Iedereen was het er zoemend over eens, dat de leidsbij allereerst de gave van het woord moest hebben en alle bijen moest kunnen aanspreken van jong tot oud, gevlekt, geschilderd, gestreept, en met of zonder angel.

De nieuwe leidsbij moest de aloude bijen traditie van raat tot raat voor waar houden en deze ook goed kunnen uitleggen aan het jonge bijenvolkje. De leidsbij moest waken over de heilige raten, maar ook een open oog hebben voor bijdetijdse ontwikkelingen in de huidige bijenwereld. De leidsbij moest zich niet van de wijs laten brengen door wat de dwaalbijen zeiden, maar trouw blijven aan de aloude bijenleer en hoofdzaken van bijzaken kunnen onderscheiden.

Ook moest de leidsbij telkens kunnen bijsturen en de gave hebben om de hele zwerm bijeen te houden met in achtneming van ieders bij-zonderheden. Uiteraard moest de leidsbij ook bijdragen aan de goede contacten met andere bijenkorven. Voorts moest de leidsbij natuurlijk trouw de bejaarde, zieke en eenzame bijen bezoeken en aandacht besteden aan alle bijen, die op de een of andere manier bijstand nodig hadden.

De leidsbij moest bij blijven in de bijenvakliteratuur, en een goed zicht hebben op het bestuur van de plaatselijke, regionale en landelijke bijeenkomsten. Ook zou het fijn zijn als de leidsbij opbouwende stukjes in het bijenblad zou kunnen schrijven. De bijenparen moesten kunnen rekenen op een mooie huwelijksceremonie en op een goede begeleiding bij levensproblemen. Het afscheid van de gestorven bijen moest de leidsbij op een waardige, maar tegelijk persoonlijke wijze kunnen begeleiden.

Elke bij wilde het liefst door de leidsbij persoonlijk gekend zijn. Nu kon dat natuurlijk niet, vanwege de grote bijenzwerm, maar gelukkig waren er raadsbijen en dienstbijen, die de nieuwe leidsbij konden bijstaan. Ook zou de leidsbij verschillende bijenkringen en zoemgroepjes moeten leiden om het bijenvolk te sterken in hun overtuiging, af te brengen van bijgeloof en toe te rusten voor hun opdracht in Korf en Wereld.

Welgemoed begon de leidsbij aan deze zware taak. De raadsbijen organiseerden bijeenkomsten om kennis te maken met de nieuwe leidsbij. Dat was een goed bedacht,

maar helaas konden lang niet alle bijen er bij zijn. Sommigen waren verhinderd, anderen hadden die avond niet zo bijster veel zin. De leidsbij nam zich voor in de loop van de tijd alle bijen eens te bezoeken om te weten wat er zoal in de bijenkorf leefde. Maar dat was onbegonnen werk. Er zweefden veel te veel bijen in en om de Korf om dat waar te kunnen maken.

Bijgevolg werd er een ander plan bedacht. De raadsbijen en de dienstbijen gingen samen met de bij-willigers cellen vormen. Elke cel zou contact onderhouden met de bijen in een bepaalde raat en daar ook de bijenkrant bezorgen. Ook dat was goed bedacht, maar toch bleven sommige bijen rondzoemen, dat ze niet eerder tevreden waren dan wanneer de leidsbij zelf hen had bezocht. De leidsbij wilde dat wel, maar kon dat in één bijenleven echt niet waar maken.

Dit kwam de bijenraad ter ore. De bijenraad moest waken voor de goede gang van zaken in de Korf en ook voor het welzijn van de leidsbij. Toen maakte de bijenraad bekend, dat de bijen te allen tijde een beroep op de leidsbij te doen, maar bij voorkeur niet voor bijzaken en kleinigheden. En de bijen moesten niet verwachten, dat de leidsbij zomaar eens voor de gezelligheid bij hen langs kwam. Dat was bijna niet te doen. De leidsbij kreeg het inmiddels steeds drukker en besloot een telefonisch spreekuur in te stellen om beter voor de bijen bereikbaar te zijn. De raadsbijen, de dienstbijen en de bij-willigers sprongen zo veel mogelijk bij, maar toch kon de leidsbij het na enige tijd bijna niet meer bijzoemen en had bij tijd en wijlen extra tijd nodig om weer wat bij te komen...

De zon bescheen de vriendelijke bijenkorf. Het was er één en al bedrijvigheid. Bijen vlogen zoemend in en uit. En weer in. Niemand wist wat ze er precies deden, maar alle bijen hadden zo hun eigen redenen om die Korf binnen te vliegen of er weer uit. En het geheim van de bijenkorf was.... dat het een vindplaats was van honing voor de wereld.

Margriet Gosker

